

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobkyně: **LUCKY TAXI s.r.o.**, IČO 05910137
sídlem Rybná 716/24, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Janem Boučkem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 0 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2019, č. j. 153/2019-190-TAXI/6,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 10. 2019, č. j. 153/2019-190-TAXI/6, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jana Boučka, advokáta.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. J.

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí vydaného žalovaným, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend (dále též jen „prvostupňový orgán“) ze dne 24. 10. 2018, č. j. MHMP 1642205/2018 (dále též jen „první rozhodnutí“) a ze dne 24. 4. 2019, č. j. MHMP 750600/2019 (dále též jen „druhé rozhodnutí“), jimiž byla žalobkyni v případě prvního rozhodnutí uložena pokuta za spáchání přestupků podle § 35 odst. 1 písm. g) a § 35 odst. 2 písm. w) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silniční dopravě“), ve výši 150 000 Kč a v případě druhého rozhodnutí byla žalobkyni uložena pokuta za přestupky dle týchž ustanovení ve výši 500 000 Kč.
2. V prvním případě žalobkyně byla uznána vinnou ze spáchání přestupku dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, když nezajistila, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 16. 3. 2018 od 9:59 do 10:06 hod. byl v souladu s § 9 odst. 2 písm. a) bodem 2 zákona o silniční dopravě ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, a ze spáchání přestupku dle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě, když téhož dne a času v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
3. Ve druhém případě byla žalobkyně uznána vinnou z přestupků dle § 35 zákona o silniční dopravě, a to podle:
 - a. odst. 2 písm. w), kterého se dopustila dne 26. 1. 2018 od 9:50 do 10:01 hod.
 - b. odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w), kterých se dopustila dne 16. 4. 2018 od 9:54 do 10:05 hod.
 - c. odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w), kterých se dopustila dne 19. 4. 2018 od 10:00 do 10:09 hod.
 - d. odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w), kterých se dopustila dne 24. 4. 2018 od 21:15 do 20:21 hod.
 - e. odst. 1 písm. g) a odst. 2 písm. w), kterých se dopustila dne 2. 5. 2018 od 18:46 do 18:58 hod.

Výrokem D) potom prvostupňový orgán zastavil řízení o přestupku dle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě, a to z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek v důsledku uplynutí promlčecí doby (viz str. 22 druhého rozhodnutí).

4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí spojil obě předcházející prvostupňová řízení a jejich výroky nahradil výrokem společným, kterým žalobkyni za souběh shora uvedených přestupků (včetně přestupku dle výroku D) druhého rozhodnutí, kterým bylo řízení o tomto přestupku zastaveno) uložil pokutu ve výši 525 000 Kč. K odvolací námitce, že skutky měly být projednané ve společném řízení, žalovaný uvedl, že po prostudování spisu dospěl k závěru, že uvedená řízení naplňují kritéria pro spojení řízení. K námitce, že přeprava nebyla ze své povahy taxislužbou, žalovaný podotýká, že judikatura, z níž vychází žalobkyně, již byla překonána. Žalovaný dále uvedl, že základní povinností dopravce je evidovat vozidlo. Po splnění této povinnosti plynou ze zákona o silniční dopravě dopravci i další povinnosti, které je nutné posoudit z hlediska polehčujících či přitěžujících okolností. Nakonec se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval uloženou pokutou a mimo jiné uvedl, že v důsledku četnosti přestupků a jejich velké závažnosti ukládal pokutu za současného zvýšení horní hranice a uložil ji v maximální možné míře za

použití moderace, a to mimo jiné z důvodu, že se jedná o velkého dopravce, který disponuje 147 vozidly. Další nedostatky potom žalovaný posuzoval jako přítěžující okolnosti. Žalobkyně nadto dle žalovaného programově ignoruje právní předpisy, když si nevzala ponaučení z předcházejících kontrol. V závěru žalovaný konstatuje, že uložená pokuta nebyla na základě skutkových okolností a dalších dostupných informací pokutou likvidační.

5. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení práva na spravedlivý proces v trestním řízení, a to z důvodu, že v průběhu odvolacího řízení spojil žalovaný dvě řízení vedená prvostupňovým orgánem do řízení společného, když správným postupem mělo být vrácení těchto věcí prvostupňovému orgánu, aby je mohl spojit a projednat společně. Žalobkyni tímto postupem nebyla dána možnost vyjádřit se k vedení společného řízení a též k výši ukládaného trestu.
6. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá vady výroku napadeného rozhodnutí. Výrok je předně nesrozumitelný, když z něj není patrné, co je vlastně řešeno, zda několik přestupků či jeden pokračující přestupek. Žalovaný nezákonně rozhodoval o jednom přestupku podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě (dne 26. 1. 2018), kde odpovědnost za tento přestupek zanikla v důsledku promlčení a prvostupňový orgán řízení o něm ve svém druhém rozhodnutí výrokem D) zastavil. V části B) výroku napadeného rozhodnutí nadto chybí odkaz na ustanovení § 41 zákona č. 250/2016., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Žalovaný ani ve výroku nespecifikoval konkrétní chybějící doklady ve vozidle dle § 9 odst. 2 písm. a) zákona o silniční dopravě.
7. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá porušení řádného dokazování v řízení před správními orgány, které mělo spočívat v nezákonně provedených důkazech – kontrolními protokoly, které nemohou být použity jako důkaz k prokázání viny žalobkyně. Nadto podle žalobkyně byla kontrola zahájena a provedena nezákonně, když pravomoc k provádění kontrol má pouze kontrolní orgán, nikoliv přizvaná osoba, která by se měla účastnit kontroly pouze spolu s kontrolním orgánem. V daných případech však byla kontrola zahájena nástupem „cestujících“ – přizvaných osob, které nejsou zákonem zmocněny k provádění kontrolních úkonů. Rovněž nebyla prokázána nutnost účasti přizvaných osob. Žalobkyně namítá rovněž, že kontrolní protokol není nadán presumpcí pravdivosti a správnosti a je pouhým podkladem pro správní orgán, zda má zahájit správní řízení o přestupku či nikoliv. Protokoly o kontrole nelze dle žalobkyně považovat za pravdivé bez toho, aby správní orgán provedl ve správním řízení řádné dokazování.
8. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně nesouhlasí s výší uložené sankce, kterou považuje za nezákonnou. V první řadě žalobkyně namítá, že žalovaný neuvádí příkladmo skutkově obdobné jiné případy, z nichž by bylo možné usuzovat, že rozsah sankce je v souladu s dřívější rozhodovací praxí. Dále žalobkyně namítá, že správní orgán je povinen důkladně odůvodnit zvýšení horní hranice sankce za přestupek dle ust. § 41 odst. 2 přestupkového zákona, nikoliv horní hranici zvednout automaticky bez dalšího. Žalobkyně následně odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 9. 2017, č. j. 7 Cmo 185/2017-507, jakož i usnesení téhož soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 7 Cmo 180/2017-168 (dále též jen „usnesení vrchního soudu“), ze kterých vyplývá, že přeprava skrze aplikaci Ube není „klasickou“ taxislužbou. Žalobkyně považuje za nepřipustné, že z napadeného rozhodnutí vyplývá (byť nevýslovně), že žalovaný uvažuje o činnosti dopravců poskytujících přepravu přes aplikaci Uber, jako o organizované skupině, což je přítěžující

okolností. Žalobkyně dále namítá, že není možné považovat za přítěžující okolnost nesplnění povinností, které jsou postižitelné pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Jako přítěžující okolnost nelze považovat skutečnosti, které jsou postižitelné jinými skutkovými podstatami. Prvostupňová rozhodnutí jsou vnitřně rozpornými, neboť se v nich uvádí, že žalobkyně je postihována za porušení dvou povinností, avšak ve skutečnosti je postihována i za porušení dalších zákonných ustanovení ve formě přítěžujících okolností. Otázka řádného označení a vybavení vozidla nebyla součástí předmětu zahajovaného přestupkového řízení a je tak vyloučena možnost žalobkyni za tyto přestupky postihnout. Žalobkyně rovněž namítá likvidační charakter uložené pokuty a i mimo tento korektiv je správní orgán povinen přihlížet k majetkovým poměrům žalobkyně. Žalobkyně nesouhlasí s bagatelizací výsledků jejího hospodaření za roky 2017 a 2018 tím, že žalobkyně má v rejstříku podnikatelů zapsaný určitý počet vozidel. Z této informace nevyplývá, zda se žalobkyni v jejím podnikání daří, neboť z ní není patrné, jak byla vozidla pořízena (leasing, koupě, atd.). Správní orgány nadto pochybily, když nepromítly nepřiměřenou délku správního řízení (více než 21 měsíců) do výše ukládané pokuty.

9. Ze shora uvedených důvodů žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k novému rozhodnutí. V případě, že se soud neztotožní s touto argumentací, žalobkyně navrhuje, aby soud změnil výši ukládané sankce.
10. Žalovaný v písemném rozhodnutí přisvědčil námitce žalobkyně, že nesprávně rozhodl o přestupku, pro který již bylo prvostupňovým orgánem zastaveno řízení, a taktéž navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil pro rozpor s právními předpisy.
11. Soud rozhodl ve věci bez nařízení ústního jednání, a to z důvodu, že při vydání napadeného rozhodnutí došlo k procesní vadě, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.).
12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze posoudil věc takto:
14. Soud se předně zabýval námitkami *ve druhém žalobním bodu*, konkrétně dílčí námitkou žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné z důvodu, že žalovaný rozhodoval o přestupku, kde odpovědnost za tento přestupek zanikla uplynutím promlčecí doby a prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí řízení o tomto přestupku zastavil. Pokud by za takové situace rozhodl žalovaný ve společném řízení i o přestupku, u něhož bylo již dříve zastaveno řízení, jednalo by se o závažnou procesní vadu, pro kterou lze napadené rozhodnutí zrušit i bez nařízení ústního jednání.
15. V daném případě ze spisového materiálu soud ověřil, že pro přestupek podle ust. § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě spáchaný dne 26. 1. 2018 uplynula promlčecí doba a odpovědnost za něj tak zanikla. Z druhého rozhodnutí prvního stupně - výroku D) též zcela zjevně vyplývá, že řízení o tomto přestupku bylo zastaveno. Žalovaný však ve výroku napadeného rozhodnutí o tomto přestupku opětovně rozhodl. Napadené rozhodnutí tak trpí zásadní procesní vadou, které jej činí nezákonným. V důsledku této procesní vady byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání již promlčeného přestupku, což

se mohlo negativně projevit na jejích právech tím, že v důsledku vyšší četnosti spáchaných přestupků uvedené mohlo být považováno za přítěžující okolnost a negativně se projevit ve výši ukládané pokuty.

16. Další námitce žalobkyně (že z výroku rozhodnutí není patrné, co je předmětem řízení) však již soud nepřisvědčil. Jakkoliv by bylo vhodné, aby žalovaný ve výroku B) uvedl, zda ukládá společný (za pokračující přestupek) či úhrnný (za více jednotlivých skutků) trest, z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 9) je zřejmé, že pokuta byla uložena za více přestupků (nikoliv skutků). Není poté rozhodné, zda se v daném případě jedná o pokračování či nikoliv, neboť přestupkový zákon v § 41 odst. 2 umožňuje uložit za spáchání dvou a více *přestupků* správní trest za současného zvýšení horní hranice sazby pokuty. Není tak rozhodné, zda se jedná o více samostatných skutků, které jednotlivě naplňují skutkovou podstatu konkrétního přestupku, či pokračování v přestupku, za nějž je ukládán společný trest za *více přestupků*, přestože by se jednalo z hlediska hmotněprávního o jeden skutek. Konkrétní skutky byly popsány v jednotlivých oznámeních o spáchání přestupku, takže žalobkyni muselo být zřejmé, čeho se bude týkat prvostupňové i napadené rozhodnutí. K neuvedení § 41 přestupkového zákona ve výroku B) soud znovu připomíná, že postačuje, pokud se žalovaný zvýšení horní hranice dle tohoto ustanovení věnuje v odůvodnění rozhodnutí. Výrok má být pokud možno stručný a srozumitelný, za tím účelem je třeba, aby v něm bylo dostatečně určité obsaženo, o jakých skutcích konkrétního pachatele je rozhodováno, a to tak, aby tyto nebyly zaměnitelné s jinými. Za tímto účelem do výroku nepatří pasáže, které pouze dokreslují konkrétní okolnosti spáchaného přestupku a stačí, že jsou uvedeny v odůvodnění. Žalovaný tak ani nebyl povinen ve výroku uvádět, jaké konkrétní doklady chyběly ve vozidle dopravce.
17. Navzdory zjištěné procesní vadě shledává Městský soud v Praze vhodným, aby se vyjádřil i k dalším žalobním námitkám, přičemž z důvodu, pro který je napadené rozhodnutí rušeno se nelze podrobně zabývat výší uložené pokuty, ale pouze některými kritérii, které žalovaný při stanovení výše pokuty použil, a proti kterým žalobkyně brojí.
18. Podle § 9 odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o silniční dopravě *podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, jde-li o vnitrostátní veřejnou linkovou osobní dopravu.*
19. Podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě *dopravce smí provozovat taxislužbu pouze vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby (dále jen „vozidlo taxislužby“).*
20. Podle § 35 odst. 1 písm. g) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že poruší ustanovení § 9 odst. 2 nebo 4.*
21. Podle § 35 odst. 2 písm. w) zákona o silniční dopravě *dopravce se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 provozuje taxislužbu vozidlem, které není vozidlem taxislužby ani vozidlem cestujících.*
22. Podle § 35 odst. 6 zákona o silniční dopravě *za přestupek lze uložit pokutu do a) 70 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1, b) 350 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 2 nebo 5.*
23. Podle § 41 odst. 2 přestupkového zákona *jsou-li společně projednávány dva nebo více přestupků, správní orgán může uložit pokutu ve vyšší sazbě, a to tak, že horní hranice sazby pokuty za přestupek nejprůšněji trestný se zvyšuje až o polovinu, nejvýše však do částky, která je součtem horních hranic sazeb pokut za jednotlivé společně projednávané přestupky.*

24. Soud předesílá, že správní soudy v minulosti rozhodovaly o obdobných věcech a námitkách, které uplatnili v odlišných řízeních jiní žalobci, zastoupení však stejným právním zástupcem, jako v nyní projednávané věci. Soud po posouzení skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že není důvod se od předchozích rozhodnutí správních soudů odklánět, přičemž z toho důvodu částečně, s přihlédnutím na specifika nyní projednávané věci, na ně bude níže postupně pro úplnost odkazovat.
25. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně brojí proti tomu, že žalovaný spojil dvě předcházející prvostupňová řízení, místo toho aby předchozí rozhodnutí zrušil a vrátil věci orgánu prvního stupně, který je mohl následně spojit. Soud se zde ztotožňuje s názorem žalovaného, že tímto postupem nebylo porušeno právo žalobkyně na spravedlivý proces. Lze přisvědčit, jak ostatně činí i žalovaný, že ke spojení řízení mělo dojít již v rámci řízení před prvostupňovým orgánem, avšak pokud k tomu nedošlo, nelze skutečnost, že řízení spojil až odvolací orgán považovat za vadu řízení – naopak odvolací orgán tuto vadu prvostupňového orgánu zhojil. Co se týče samotného spojení řízení, není vadou, že se žalobkyně nemohla ke spojení věci vyjádřit. Proti usnesení o spojení věci není přípustný opravný prostředek a žalobkyně tak nemohla svým vyjádřením spojení věci nijak ovlivnit. Z hlediska procesní ekonomie se tak soudu jeví žádoucí, že žalovaný věci spojil, namísto toho, aby rozhodnutí zrušil a vrátil zpět prvostupňovému orgánu. Takový postup by byl přepjatým formalismem už jen z toho důvodu, že spojením věcí nedošlo ke zkrácení práv žalobkyně, neboť žalovaný uplatnil při ukládání pokuty absorpční zásadu a řídil se rovněž zásadou zákazu *reformatio in peius*. Dojde-li tak v odvolacím řízení ke změně výše pokuty ve prospěch žalobkyně za současného užití absorpční zásady (soud se zde však nemohl zabývat konkrétní výší uložené pokuty s ohledem na důvod zrušení napadeného rozhodnutí), tedy za současného dodržení zásady zákazu *reformatio in peius* zakotvené v § 38 odst. 2 přestupkového zákona (ze kterého mimo jiné za pomoci argumentu *a contrario* vyplývá, že odvolací orgán může změnit výrok o správním trestu ve prospěch obviněného), nelze takový postup žalovaného, spočívající ve spojení dvou předcházejících řízení a změny výroku o správním trestu ve prospěch žalobkyně považovat za nezákonný.
26. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně brojí proti způsobu dokazování před správním orgánem. Předně namítá, že kontrolu nelze zahájit a provádět pouze tzv. *přizvanými osobami*, když není přítomen kontrolující. Rovněž tato otázka byla již opakovaně řešena před správními soudy a zdejší soud neshledal důvod se od ustálené rozhodovací praxe v daném případě odchýlit. Při provádění kontroly, zejména pak kontrolních nákupů jako prvního úkonu kontroly před předložením pověření ke kontrole, je zcela zásadní, že kontrolované osobě není známo, že je kontrolována. Předložením pověření ke kontrole na začátku kontroly či prováděním kontroly kontrolujícími, kteří mohou být kontrolované osobě známi, by došlo k znehodnocení výsledku kontroly, neboť zjištění objektivního skutkového stavu je možné pouze za situace, kdy kontrolovaná osoba neví, že je kontrolována. Uvedené je právě jednou z podmínek pro účast přizvaných osob ke kontrole – aby jejich přítomnost byla nezbytná k dosažení účelu kontroly, a tím zachování anonymity osoby provádějící kontrolní úkon (nákup) bezesporu je. Podobný názor zaujal Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 128/2018-36: „Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti budou ke kontrole přizvány, závisí na povaze kontroly a jí sledovaném účelu a podmínkách jejího provádění. Nepominutelným požadavkem je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly, např. zajištěním anonymity. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny, jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění

skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4 téhož zákona).“ Obdobně se Městský soud v Praze s touto námitkou vypořádal v rozsudku ze dne 4. 4. 2018, č. j. 3 A 175/2017-22 (v této věci zastupoval žalobkyni tentýž zástupce): „Soud se tedy v daném případě zabýval otázkou, zda existovala objektivní potřeba účasti přizvaných osob na kontrolní činnosti a to vzhledem k účelu a povaze prováděné kontroly. Specifikum prováděné kontroly spočívá v tom, že bylo třeba kontrolu provést tak, aby v zájmu naplnění účelu kontroly byla zachována určitá míra anonymity, resp. aby průběh kontrolní činnosti nebyl ovlivněn právě aspektem prováděné kontroly neboli aby průběh kontrolní činnosti v maximální možné míře odrážel standardní chování kontrolované osoby. Po posouzení dané věci soud dospěl k závěru, že přizvané osoby v daném případě disponovaly právě takovou vlastností, kterou běžný kontrolní pracovník při své opakující se, místně a věcně vymezené kontrolní činnosti postrádá, a tou je anonymita. Bez ní by bylo jen velmi obtížné (ba téměř vyloučené) zjistit skutečný faktický stav a jednání kontrolované osoby, neboť přizvané osoby nejsou tak známé jako kontrolní pracovník a neprozrazení probíhající kontroly je důležité pro zjištění skutečného stavu. Přizvání daných osob tedy bylo dle soudu objektivně účelné a potřebné k naplnění účelu kontroly.“ Přítomnost přizvaných osob tak byla nezbytná a postup správního orgánu nebyl nezákonný.

27. Pro tento závěr svědčí i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která činnost přizvaných osob, jež prováděly kontrolní jízdy, bez výhrady akceptovala (srov. např. rozsudky ze dne 2. 11. 2005 č. j. 2 Afs 104/2005-81, publ. pod č. 1083/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 2. 2008 č. j. 9 As 31/2007-87, ze dne 13. 9. 2016 č. j. 6 As 159/2016-40, ze dne 26. 10. 2016 č. j. 1 As 254/2016-39, a ze dne 14. 6. 2017 č. j. 5 As 305/2016-22).
28. Stran presumpce správnosti protokolu o kontrole soud uvádí následující. Jak uvedl žalovaný, judikatura správních soudů na krajské úrovni není v tomto případě zcela jednotná, avšak Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že protokol o kontrole je veřejnou listinou, která je nadána presumpcí správnosti a pravdivosti (srov. např. rozsudek ze dne 15. 8. 2018, č. j. 6 As 196/2018-30). Není-li tedy prokázán opak, tedy že obsah protokolu neodpovídá skutečnosti, je nutné na něj pohlížet jako na správný a pravdivý. Žalobkyně v žalobě pouze namítala, že protokol o kontrole není nadán presumpcí správnosti a bylo třeba provést další dokazování. Současně však netvrdila, že by skutečnosti z protokolu vyplývající byly nepravdivé a ani tak nečinila v námitkách proti jednotlivým protokolům. Nelze sice tvrdit, že protokol o kontrole je za všech okolností správný a pravdivý, avšak při absenci kvalifikovaných námitek opřených o jiné důkazy je třeba na něj takto pohlížet. Soud tímto nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tj. aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Uvedené je třeba dodržet zejména v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, přitom je veden v souladu s § 50 odst. 3 s. ř. zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední; což jinými slovy také znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním.

29. Totéž nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola. Z povahy věci však v těchto případech bude základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění. Nepanují-li pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu, není třeba jej ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 zákona o odpovědnosti za přestupky ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008 č. j. 4 As 21/2007-80, ze dne 13. 2. 2014 č. j. 6 Ads 46/2013-35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb., ze dne 30. 10. 2015 č. j. 5 Ads 92/2015-24, nebo ze dne 31. 7. 2019 č. j. 6 As 29/2019-32) vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamena, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
30. Soud považuje za stěžejní, že protokoly o kontrolách ze dne 20. 3. 2018 č. T/20180316/1/Ht; ze dne 30. 1. 2018 č. T/20180126/1/De; ze dne 26. 4. 2018 č. T/20180424/1/Ry; ze dne 26. 4. 2018 č. T/20180419/1/Ry; ze dne 18. 5. 2018 č. T/20180502/1/Fk a ze dne 16. 4. 2018 č. T/20180416/1/De a jejich přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o skutečném průběhu kontrolní jízdy. Žaloba je nadto koncipována tak, že žádným způsobem nebrojí proti skutkovým zjištěním ve správním řízení a žalobkyně se omezuje pouze na námitky procesního charakteru. Závěry v kontrolních protokolech žalobkyně nijak konkrétně nezpochybnila, tedy že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti, pouze namítá, že povinnosti neporušila proto, že jí ze zákona nevyplývaly. V daném případě jsou nadto ve spisu založeny i další listinné podklady (faktura za provedenou přepravu a fotodokumentace pořízená při kontrole) dokumentující průběh kontroly. Lze proto uzavřít, že správní orgán I. stupně dostatečně zjistil skutkový stav a své závěry opřel o dostatek listinných důkazů a nepochybil, pokud dokazování dále nedoplňoval. Třetí žalobní bod je tedy též nedůvodný.
31. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně brojí proti způsobu uložení pouty a její výši. Soud se z důvodů shora uvedených mohl zabývat pouze způsobem určení výše pokuty, nikoliv její výši samotnou.
32. Stran námitky neuvedení příkladů rozhodnutí správních orgánů v obdobných věcech pro určení, zda žalovaný nevybočil u ustálené rozhodovací praxe soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale její význam spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010 č. j. 1 Afs 58/2009-541, ze dne 4. 7. 2012 č. j. 6 Ads 129/2011-119, či ze dne 30. 10. 2014 č. j. 10 As 155/2014-33). Pokud nadto správní orgán dostatečně podrobně zdůvodní výši ukládané pokuty, není již povinen své závěry o výši sankce doplnit o specifikaci jiných skutkově shodných případů např. prostřednictvím uvedení spisových značek konkrétních řízení, jež se skutkově podobají, aby ilustroval, že uložená pokuta je přiměřená a nevybočuje ze správní praxe. Jednotlivé případy je třeba posuzovat individuálně a pokuty ukládané jiným přestupcům se mnohdy liší co do času spáchání, četnosti přestupků či přitěžujících a polehčujících okolností. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, pokud naznačuje, že napadené rozhodnutí je nezdůvodněné,

nepřezkoumatelné a je z tohoto důvodu postaveno na libovůli žalovaného. Výtky žalobkyně o tom, že rozhodování správních orgánů ve věcech týkajících se poskytnutých přeprav skrze aplikaci Uber je tak rozkolísané, že by bylo možné dovodit, že správní orgány nerozhodují o žalobkyni, ale rozhodují s ohledem na politické zadání ve věci používání aplikace Uber, jsou čistě obecné a spekulativní.

33. Soud tak se zřetelem ke shora popsanému uzavírá, že ze správního spisu ani z jiného podkladu nezjistil žádnou okolnost, která by svědčila o tom, že správní orgány v nyní řešeném případě postupovaly v neprospěch žalobkyně odchylně od své správní praxe v jiných obdobných případech. Lze dodat, že zástupci žalobkyně, který dlouhodobě a opakovaně vystupuje jako zástupce dopravců poskytujících služby prostřednictvím aplikace Uber, jsou jiné případy, v nichž správní orgány posuzovaly shodné či obdobné skutkové okolnosti, nepochybně známy.
34. Námitka žalobkyně, že jí byla známa rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci, dle nichž se v daném případě nejedná o „klasickou“ taxislužbu, je rovněž nedůvodná. Již z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 9 As 291/2016-136, zjevně vyplývá, že i přeprava objednaná prostřednictvím aplikace Uber podléhá povinností, jež zákon o silniční dopravě ukládá provozovatelům taxislužby. K prvnímu přestupku žalobkyně přitom došlo po více než 2 měsících po vyhlášení tohoto rozsudku (k dalším po půl roce), který byl svým obsahem relevantní pro všechny subjekty a orgány řešící právní režim přepravy osob s pomocí uvedené aplikace, přičemž profesionální subjekt poskytující služby v tomto oboru by se měl s takto zásadními judikaturními závěry seznámit.
35. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán je povinen odůvodnit zvýšení horní hranice sankce za přestupek dle ust. § 41 odst. 2 přestupkového zákona. I tato námitka je nedůvodná. Z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalovaný posoudil spáchané přestupky jako velmi závažné, stejně jako považoval za závažnou i četnost přestupků. Je přitom na uvážení správního orgánu, zda horní hranici zákonné sazby zvýší či nikoliv. Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé (na 9 - 10 straně), že žalovaný považoval spáchané přestupky jako dostatečně společensky nebezpečné a z tohoto důvodu ukládal pokutu v rámci zvýšené horní hranice zákonné sazby. Soud nepřisvědčuje žalobkyni, že se měl žalovaný podrobně vyjadřovat, zda bylo důvodné zvyšovat horní hranici či nikoliv. Obecně kumulace závažnosti spáchaných přestupků a četnosti přestupků (více než 2) je postačujícím zdůvodněním pro zvýšení horní hranice pokuty za spáchané přestupky.
36. K námitce žalobkyně, že v rozhodnutích vydaných v jiných řízeních správní orgány hovoří o činnosti dopravců poskytujících přepravu prostřednictvím aplikace Uber jako o organizované skupině, soud konstatuje, že z napadeného rozhodnutí uvedené tvrzení nevyplývá a není z něj ani patrné, že by se tato skutečnost nějak promítla do výše uložené pokuty. Námitka žalobkyně je tak čistě spekulativní.
37. Soud dále přistoupil k posouzení důvodnosti žalobních námitek, v nichž žalobkyně napadenému rozhodnutí vytýkala, že jako přitěžující okolnosti byla vzata skutečnost, která sama o sobě zakládá skutkovou podstatu samostatného přestupku a je postižitelná jen u provozování taxislužby evidovaným vozidlem. Soud předně konstatuje, že výčet přitěžujících okolností v § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky je toliko demonstrativní a správní orgány mohou či dokonce musí při řádném zdůvodnění vzít jako přitěžující okolnost i jinou skutečnost, má-li na posouzení celkové závažnosti přestupku vliv. Soud

má za to, že zde k porušení žádné ze zásad správního trestání, a to ani zásady *nulla poena sine lege* nedochází. Zohlednění předmětných skutečností by bylo nepřipustné – z pohledu zásady zákazu dvojího přičítání – tehdy, pokud by tyto okolnosti byly zohledněny jak z pohledu viny, tak z pohledu trestu, k čemuž však v projednávané věci nedošlo. Ostatní zjištěná porušení zákona o silniční dopravě byla totiž podřazena právě pod správní delikt provozování taxislužby neevidovaným vozidlem, s nímž jsou další (navazující) povinnosti dopravce (označení vozidla či jeho vybavení taxametrem) úzce provázány. Další zjištěná porušení zákona o silniční dopravě tedy správní orgány nekladly žalobkyni k tíži z pohledu viny, ale zohlednily je jen v rámci stanovení výše pokuty. Takovému postupu nelze nic vytknout.

38. V posuzovaném případě celkovou závažnost jednání žalobkyně nepochybně zvyšovala vědomá absence označení vozidla taxislužby příslušnou svítilnou, která citelně znesnadňovala identifikaci vozidla v běžném městském provozu jako vozidla taxislužby, a to zejména pro účely provádění kontrol správním orgánem I. stupně. Jako další přítěžující okolnost žalovaný správně uvedl nezajištění poskytnutí přepravy řidiči, kteří jsou držiteli oprávnění taxislužby, a to ze zcela legitimního důvodu – ochrany cestujících a dalších osob při výkonu náročné práce řidiče taxislužby. Námitka žalobkyně, že těchto dalších deliktů se lze dopustit pouze při provozování taxislužby evidovaným vozidlem je taktéž nedůvodná, neboť na evidenci vozidla jsou vázány další zákonné povinnosti, jako např. označení vozidla. Rovněž nepřipadnou je námitka, že je tímto žalobkyně postihována za přestupky další, pro které nebylo zahájeno přestupkové řízení. Jak soud uvedl výše, při posuzování závažnosti přestupku a určování výše sankce lze (a je třeba) brát v potaz celou řadu polehčujících a přítěžujících okolností, jejichž výčet ovšem není taxativní. Není tak vyloučeno a rovněž není neobvyklé, že při stanovení výše pokuty je k tíži přestupce přičítáno i porušení dalších zákonných povinností. Skutečnost, že pro tyto přestupky nebylo zahájeno řízení, nijak nezabývá správní orgány možnosti posoudit nesplnění jiných zákonných povinností jako přítěžující okolnosti.
39. K samotné likvidační povaze pokuty soud uvádí následující. Předně připomíná, že správní orgán ukládající pokutu za přestupek je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter. Při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví úvahou.
40. Nejvyšší správní soud v žalobkyní připomínaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, zdůraznil, že *„likvidační pokutou přitom rozšířený senát rozumí sankci, která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží. (...) V rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přihlédnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních*

a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadají v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přihlédl k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. Správní orgán by měl přitom hodnotit osobní a majetkové poměry pachatele správního deliktu ke dni svého rozhodování, nikoliv k okamžiku spáchání deliktu.“

41. V rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016-39, pak Nejvyšší správní soud konstatoval, že „při zjišťování osobních a majetkových poměrů má správní orgán vycházet z informací, které vyplynuly v průběhu řízení, či které byly poskytnuty samotným účastníkem řízení. Pokud se správnímu orgánu takových podkladů nedostává, výši pokuty stanoví odhadem“.
42. Z těchto závěrů zcela jednoznačně vyplývá, že správní orgány nejsou povinny při ukládání pokuty za přestupky, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele (jako je tomu v posuzované věci), zabývat se podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nehrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Tyto závěry, uvedené ve shora citovaném usnesení Nejvyššího správního soudu, doposud nebyly překonány a správní soudy z tam vyslovených závěrů vychází i ve své recentní rozhodovací praxi (z poslední doby srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2021, č. j. 4 As 238/2020-46, či ze dne 23. 2. 2021, č. j. 5 As 79/2019-42).
43. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobkyně ve správním řízení dostatečně neprokázala skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit, že by pro ni mohla být uložena pokuta likvidační. Byla-li by žalobkyně přesvědčena, že správní orgán I. stupně uložil pokutu v likvidační výši, bylo na ní, aby při podání odvolání konkrétně uvedla, z jakých důvodů se domnívá, že je pro ni výše uložené pokuty likvidační a svá tvrzení doložila. Jak vyplývá ze shora označeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, které obsáhle pojednává o přihlížení k osobním a majetkovým poměrům pachatele přestupku či jiného správního deliktu, předpokládá se určitá součinnost pachatele k případnému zjištění jeho osobních a majetkových poměrů [cit. „bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost (...)“].
44. Žalovaný se likvidačním charakterem pokuty zabýval na stranách 10 - 11 napadeného rozhodnutí, a mimo jiné rovněž uvedl, že žalobkyně v průběhu roku 2019 nechala zapsat k podnikatelským účelům 147 vozidel, což žalobkyně výslovně nepopírá. Dle soudu není rozhodné, zda byla vozidla pořízena formou leasingu, koupí či jiným způsobem. Při nakládání s tak významným množstvím vozidel je nepochybné, že žalobkyně musí disponovat nemalými finančními prostředky a úvaha žalovaného založená na tomto

kritériu tak není nesprávná. Soud rovněž zjistil, že žalobkyně nevkládá do sbírky listin účetní závěrky. Žalovanému tak nezbylo než za absence součinnosti žalobkyně určit výši pokuty odhadem i vzhledem k jejímu potenciálnímu likvidačnímu charakteru. Uložená pokuta dle názoru soudu naopak musí splňovat preventivní a represivní účel, tedy být uložena v dostatečné výši, aby byla pro žalobkyni – právnickou osobu – citelným zásahem do majetkové sféry a tím odrazovala o dalšího páchání protiprávní činnosti.

45. Nadto žalovaný správně v napadeném rozhodnutí upozornil žalobkyni, že může požádat – za předpokladu řádného odůvodnění a doložení důvodů – příslušný orgán o rozložení splatnosti pokuty do splátek. Na plauzibilitě tohoto jeho závěru přitom sama o sobě ničeho nemění žalobkyni připomínaná skutečnost, že takové žádosti nemusí být v konkrétním případě vyhověno.
46. Soud se neztotožňuje ani s námitkou, kterou žalobkyně brojila proti tomu, že správní orgány nezohlednily při stanovení výše sankce nepřiměřenou délku řízení. Nejvyšší správní soud v tomto směru v minulosti potvrdil, že ani nepřiměřená délka řízení sama o sobě nezakládá povinnost správního orgánu zmírnit z tohoto důvodu ukládanou sankci. Zdejší soud poukazuje např. na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, v nichž se kasační soud s podstatou žalobní argumentace žalobkyně komplexně vypořádal: *„Nejvyšší správní soud se s hodnocením krajského soudu ztotožňuje a dále doplňuje, že přestupkové řízení je skutečně z pohledu čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) řízením o trestním obvinění, nicméně z judikatury ESLP neplyne výslovný požadavek, aby smluvní státy v trestních řízeních „kompenzovaly“ nepřiměřenou délku řízení zmírněním trestu nebo dokonce zastavením řízení. „Ačkoliv tato možnost v některých státech existuje (Švýcarsko, Nizozemsko, Belgie, Lucembursko, Německo nebo Norsko), Soud z článku 6 Úmluvy nikdy nevyvodil právo jednotlivce na zmírnění trestu nebo zastavení řízení. Z judikatury ESLP, ani jeho předchůdce Komise, tudíž pro státy nikterak nevyplyvá povinnost tuto alternativu zvolit. Stát může zvolit tento způsob kompenzace dobrovolně, zásadně se tím však nezabývá případné odpovědnosti za porušení článku 6 Úmluvy.“ (srov. Pospíšil, I., Popovičová, L. Excesivní délka trestního řízení jako důvod pro jeho zastavení: prezidentská fikce a soudní realita. Státní zastupitelství, roč. 2013, č. 2, str. 10 – 17, a tam citovanou judikaturu). S ohledem na to, že tato forma „kompenzace“ neplyne přímo z práva na přiměřenou délku řízení, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že tato forma „kompenzace“ porušení práva na přiměřenou délku řízení by musela být založena přímo na rozhodnutí zákonodárce, což učinil výslovně toliko pro ukládání trestů v trestním řízení“.* Soud se s těmito závěry plně ztotožňuje a neshledává důvodu se od nich v nyní posuzované věci jakkoli odchýlovat. Pro úplnost soud uvádí, že řízení o délce více než 21 měsíců nelze i vzhledem k zákonným promlčecím lhůtám považovat za nepřiměřeně dlouhé. Soud přesto shledal i tento žalobní bod částečně důvodný, a to proto, že žalovaný postupoval nesprávně, když při vydání rozhodnutí rozhodl o již promlčeném přestupku, u něž došlo k zastavení řízení a tuto skutečnost (promlčení jednoho ze sbíhajících se přestupků) výslovně neuvedl při posuzování výše ukládané sankce.
47. Soud na tomto místě opětovně zdůrazňuje, že se nijak nezabýval výší uložené pokuty, jak z hlediska její přiměřenosti, tak z hlediska potenciálního likvidačního charakteru, jeho úvahy jsou založeny toliko na posouzení způsobu, jak žalovaný výši pokuty zjišťoval a zdůvodnil, nikoliv zda uložená částka byla správná a adekvátní. Ze stejného důvodu nerozhodoval o snížení či případném upuštění od uložené pokuty, neboť její konečná výše

bude předmětem nového projednání věci žalovaným správním orgánem. Rozhodování o jejím snížení či posuzování její přiměřenosti by tak bylo v této chvíli předčasné.

48. Městský soud v Praze tak dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení, a to z důvodu nezákonnosti, spočívající v zásadní procesní vadě, kdy žalovaný rozhodl o skutku, o kterém bylo již dříve zastaveno správní řízení.
49. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku nově rozhodne pouze o přestupcích, za jejichž spáchání odpovědnost dosud nezanikla, potažmo o kterých nebylo již dříve zastaveno správní řízení, a rovněž zohlední zda, případně jaký, má vliv zánik odpovědnosti za tyto přestupky na výši ukládané sankce.
50. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně měla ve věci úspěch, proto jí soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH a odměna se proto zvyšuje o zákonnou sazbu 21 %, tj. o 1 428 Kč. Výše odměny tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu